

Arrest

nr. 167 119 van 3 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 9 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEMEERSSEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, komt op 9 april 2010 België binnen en dient een asielaanvraag in op 9 april 2010.

Op 29 juni 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 69 036 van 24 oktober 2011 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 30 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 7 december 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 7 december 2011 dient verzoeker tevens een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 20 februari 2012 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 22 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Op 5 maart 2012 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 14 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Op 23 maart 2012 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in.

Op 28 maart 2012 doet verzoeker afstand van zijn vierde asielaanvraag.

Op 23 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 07.12.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

U., M.J. (R.R.: xxx)

nationaliteit: Bangladesh

geboren te B. op (...) 1969

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

De aanvraag bevat noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e en 2e lid. Evenmin stelt betrokkene te zijn vrijgesteld van deze verplichting (art. 9ter, §2, 3e lid). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.

(…)”

Op 6 juli 2012 dient verzoeker een vijfde asielaanvraag in.

Op 9 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Op 18 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer X

Op 8 januari 2014 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 18 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer X

Op 18 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 18 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Het beroep van verzoeker tegen dit bevel en inreisverbod is gekend onder het rolnummer X.

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid van de vreemdelingenwet, schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 15 mei 2012 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

Er werd geen nota ingediend maar wel een administratief dossier.

2.2. Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“ENIGE MIDDEL

- *SCHENDING VAN ARTIKEL 9TER VAN DE VREEMPELINGENWET;*
- *SCHENDING VAN HET GELIJKHEIDSBEGINSEL;*
- *SCHENDING VAN DE FORMELE MOTIVERINGSPLICHT.*

1.

De verwerende partij verklaart de medische regularisatieaanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk, omdat de verzoekende partij zijn identiteit niet heeft aangetoond op de wijze bepaald in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij houdt op geen enkele wijze rekening met de redenen die verklaren waarom de verzoekende partij geen identiteitsdocument kan neerleggen, hetgeen nochtans uitgebreid werd uiteengezet in de aanvraag tot medische regularisatie.

Uittreksel uit de medische regularisatieaanvraag van de verzoekende partij (stuk 3):

De heer M. J. U. kan op heden geen identiteitsdocumenten voorleggen.

Verzoeker is immers in de absolute onmogelijkheid om enige identiteitsdocumenten uit Bangladesh voor te leggen.

In het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 24 oktober 2011 in het kader van het asielrelaas van de heer M. J. U. heeft de Raad het volgende vermeld aangaande de maatschappelijke realiteit in Bangladesh:

"... De Raad betwijfelt niet dat verzoeker als lid van laagste sociale klasse in Bangladesh het voorwerp was van discriminatie, maar meent dat in de context van Bangladesh waar armoede en werkloosheid, algemeen verspreid is, verzoeker niet aannemelijk maakt dat dit vervolging is in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet...

Verzoeker stelt dat hem geen identiteitsdocumenten gegeven werden en hij op deze volledig verstoten was van het maatschappelijke leven. Verzoeker bepaalt niet nader wanneer hij identiteitsdocumenten gevraagd zou hebben en hij toont niet aan dat dergelijke documenten in Bangladesh noodzakelijk zijn om deel te nemen aan het maatschappelijk leven. Ter zitting bevestigt verzoeker dat hij in Bangladesh nooit identiteitsdocumenten aangevraagd worden....

De Raad meent dat het mogelijk is dat verzoeker het voorwerp van discriminatie was in Bangladesh,..." (stuk 1, arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 24 oktober 2011)

In het land van herkomst van verzoeker zijn er miljoenen mensen die niet over identiteitsdocumenten beschikken.

"UNICEF, in a fact sheet, Birth Registration in Bangladesh accessed 11 June 2010, stated that:

"In Bangladesh, the BR rate is currently at approximately 10% of the total population. This low rate is attributed to several factors, such as the absence of an effective and functioning birth registration system, the weak capacity of the relevant local government authorities and low level of awareness. The biggest obstacle facing birth registration in Bangladesh has been the extremely low level of awareness on the importance of birth registration, which has led to the low demand for the certificates. However, the 2004 Births and Deaths Registration Act that replaced previous legislation from 1873 came into force on 3 July 2006. It provides for birth registration to adopt a cross sectoral approach by linking its activities to the health and education sector. The Act requires birth certificates to serve as proof of age and identity for services such as enrolment in educational institutions, issuance of passports, and transfer of property. Certificates will also be requested for voter registration, issuance of driving licenses and passports, as well as for employment in government or non-government organizations. In addition, the Government of Bangladesh has decided to adopt a Universal Birth Registration strategy which provides for free registration for the following two years after the Act came into force. The strategy aims at registering all by the end of 2008."

(stuk 7)

Rekening houdende met de algemene omstandigheden in Bangladesh, namelijk de lage graad van geboorteregistratie met alle gevolgen van dien, dient aanvaard te worden dat verzoeker op heden in de absolute onmogelijkheid verkeert een identiteitsdocument neer te leggen.

De heer M. J. U. heeft gepoogd om bij de Bengaalse ambassade te Brussel een paspoort te bekomen, doch dit werd geweigerd, net omwille van het feit dat verzoeker geen documenten uit Bangladesh kan voorleggen.

"... I would like to inform you that to obtain a passport, a person needs to submit certain documents (e.g. Nationality certificate, birth certificate, Police report etc.) duly attested by the concerned authority (Home Ministry of Bangladesh) as per the rules of the Government of Bangladesh...."

(stuk 20)

Verzoeker is in de onmogelijkheid om zijn familie in Bangladesh te contacteren teneinde enig document te bekomen teneinde zijn identiteit aan te tonen.

Tenslotte dient benadrukt te worden dat aan de identiteit van de heer M.J. U. tijdens zijn asielprocedure niet getwijfeld werd. De identiteit van verzoeker staat vast.

Aangezien de verwerende partij de aangehaalde argumenten zonder enige vorm van motivering negeert, heeft de verwerende partij de motiveringsplicht geschonden.

2.

De onontvankelijkheidsverklaring van de verwerende partij schendt eveneens het gelijkheidsbeginsel.

Eenzijds is het zo dat de verzoekende partij in een ongelijke positie wordt geplaatst ten opzichte van personen die de subsidiaire bescherming aanvragen op grond van andere elementen dan medische redenen.

"Door de aanvragers van subsidiaire bescherming die zich beroepen op een ernstige ziekte, een ontvankelijkheidsvoorwaarde op te leggen die niet wordt opgelegd aan de andere aanvragers van subsidiaire bescherming terwijl die laatsten geen objectieve elementen kunnen aanvoeren die even gemakkelijke verifieerbaar zijn als een medische motivering, brengt artikel 9ter een verschil in behandeling teweeg tussen die twee categorieën van aanvragers. Ook al kan het objectieve critérium van de grond van de aanvraag tot bescherming rechtvaardigen dat verschillende instanties worden belast met het onderzoek ervan, toch is dat critérium niet pertinent voor de verplichting om te beschikken over een identiteitsdocument of om de onmogelijkheid zulk een document in België te verwerven aan te tonen. Het verschil in behandeling wat de ontvankelijkheidsvoorwaarde van de aanvraag tot subsidiaire bescherming betreft, naar gelang van de reden van de aanvraag, is bijgevolg niet redelijk verantwoord."

(stuk 4, arrest 193/2009 van het Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009)

Het oordeel van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aangaande de identiteit van de verzoekende partij is belangrijk in het licht van het arrest van het Grondwettelijk Hof. In casu heeft het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de identiteit en de afkomst van de verzoekende partij niet in twijfel getrokken (cf. argumentatie medische regularisatieaanvraag alsook stuk 6, beslissing CGVS).

Indien de verzoekende partij bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn medische redenen had mogen/kunnen inroepen teneinde aanspraak te maken op de subsidiaire beschermingsstatus, dan was de gezondheidssituatie van de verzoekende partij wel ten gronde

beoordeeld, ondanks het feit dat de verzoekende partij geen identiteitsdocument voorgelegd heeft én dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de identiteit en nationaliteit van de verzoekende partij, op basis van een uitgebreid verhoor, niet in twijfel trekt.

3.

Anderzijds is het zo dat de verzoekende partij in een ongelijke positie wordt geplaatst ten opzichte van personen die op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van (andere) humanitaire redenen een aanvraag tot regularisatie indienen.

Artikel 9bis §1, lid 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: 'de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst'.

Een persoon die humanitaire redenen inroept teneinde zijn aanvraag tot regularisatie te staven, kan vrijgesteld worden van de verplichting een identiteitsdocument voor te leggen, indien wordt aangetoond dat hij in de onmogelijkheid verkeert om een identiteitsdocument te verwerven in België.

Een persoon die medische redenen inroept teneinde zijn aanvraag tot regularisatie te staven, kan niet van een dergelijke vrijstelling genieten. Nochtans zijn medische redenen in feite een specificatie van humanitaire redenen.

De verzoekende partij is in de absolute onmogelijkheid om een identiteitsdocument voor te leggen: (1) in zijn land van herkomst beschikte de verzoekende partij niet over een identiteitsdocument, (2) gelet op het feit dat hij niet meer in contact kan komen met zijn familieleden (ondanks herhaaldelijke verzoeken bij de dienst Tracing van het Rode Kruis), kan hij evenmin op hen beroep doen om alsnog een identiteitsdocument te bekomen en (3) de verzoekende partij wordt evenmin geholpen door de Bengaalse ambassade wegens gebrek aan enig document.

In dat opzicht - schending van het gelijkheidsbeginsel - dient de verwerende partij eveneens in het kader van medische regularisatieaanvragen uitgebreid te motiveren waarom de ingeroepen redenen aangaande de onmogelijkheid om een identiteitsdocument te verwerven niet aanvaard worden. Een arrest geveld in het kader van een humanitaire regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan naar analogie worden toegepast.

"Le Conseil rappelle également que l'article 9 bis de la loi précitée du 15 décembre 1980, combinée à l'article 7 § 1er, de l'arrêté royal du 17 mai 2007 fixant les modalités d'exécution de la loi du 15 septembre 2006, impose à l'étranger qui souhaite s'en prévaloir, de prouver son identité par la production d'une copie de son passeport national ou de sa carte d'identité. La preuve de l'identité de l'étranger qui ne serait pas apportée par la copie de son passeport ou de sa carte d'identité risquerait d'être qualifiée d'incertaine, et par conséquent, déclarée irrecevable (Doc. Parl., Chambre, sess. ord. 2005-2006, n°2478/001, Exposé des motifs, p. 33 et 35). Cependant, n'est pas soumis à l'obligation d'apporter cette preuve, le demandeur d'asile dont la demande d'asile n'a pas fait l'objet d'une décision définitive ou qui a introduit un recours en cassation administrative déclaré admissible, ou l'étranger qui démontre valablement son impossibilité de se procurer en Belgique le document d'identité requis. Dans le cadre de l'application des ces dispositions légales, c'est à l'étranger qui se prévaut d'une situation d'en apporter la preuve. (...)

Force est dès lors de constater que le requérant a, par ce document, apporté la preuve des démarches entreprises auprès des autorités de son pays d'origine, et partant de son impossibilité d'obtenir en Belgique les documents d'identité requis en application de l'article 9 bis de la loi précitée du 15 décembre 1980. (...)

Or, l'obligation de motivation formelle qui pèse sur la partie défenderesse implique, en l'espèce, de préciser en quoi l'attestation produite par le requérant ne justifie pas l'absence de production d'un document d'identité, et non de dire quel document aurait dû être produit. Dès lors, la partie défenderesse n'a pas justifié légalement sa décision."

(stuk 5, arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 44941 dd. 17 juni 2010)

In de bestreden beslissing schendt de verwerende partij de formele motiveringsplicht, aangezien de verwerende partij niet motiveert waarom de ingeroepen redenen aangaande de absolute onmogelijkheid om een identiteitsdocument neer te leggen, niet afdoende zijn."

3.2.1. Verzoeker voert de schending aan van de formele motiveringsplicht en van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker voert aan dat op geen enkele wijze rekening werd gehouden met de redenen die verklaren waarom verzoeker geen identiteitsdocument kan voorleggen, die nochtans uitgebreid werden uiteengezet in de aanvraag. Deze elementen worden volkomen genegeerd en er wordt niet over gemotiveerd.

3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover

hij beschikt. In de akte moeten de juridische en feitelijke overwegingen worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aanvraag noch een identiteitsdocument bevat, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven zoals voorzien in artikel 9ter, § 2, 1e en 2e lid, en dat verzoeker evenmin aantoont te zijn vrijgesteld van deze verplichting (artikel 9ter, § 2, 3e lid).

3.2.3. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet. Op het ogenblik van de bestreden beslissing luiden de ter zake dienende bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft (...).

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...);

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

(...).

(...).”

3.2.4. In zijn aanvraag van 7 december 2011 wijdt verzoeker 2 pagina's aan het feit dat hij geen identiteitsdocument kan voorleggen. Hij verwijst in deze aanvraag naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 69 036 van 24 oktober 2011 inzake zijn asielaanvraag en naar een “Country of Origin Information Report: Bangladesh” van 20 augustus 2010 waarin verwezen wordt naar een document van Unicef dat vermeldt dat de geboorteregistratie in Bangladesh zeer laag is omdat er geen efficiënt en functionerend geboorteregistratiesysteem is. Tevens legt hij een document voor van 5 november 2011 afkomstig van de Bengaalse ambassade in Brussel, waarin te lezen staat dat, om een paspoort te verkrijgen, de aanvrager bepaalde door de overheid geattesteerde documenten moet voorleggen, en waarin aangeraden wordt dat verzoeker contact opneemt met zijn familie in Bangladesh om deze documenten te verkrijgen. Verzoeker wijst erop dat tijdens de asielprocedure niet aan zijn identiteit getwijfeld werd.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord als volgt:

“Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

De aanvraag bevat noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e en 2e lid. Evenmin stelt betrokkene te zijn vrijgesteld van deze verplichting (art. 9ter, §2, 3e lid). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.”

Verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat in de bestreden beslissing elke motivering ontbreekt over de door hem gegeven argumentatie.

De vaststellingen van de verwerende partij in de bestreden beslissing stroken weliswaar met de wettelijke bepalingen, maar in de bestreden beslissing wordt verder met geen woord gerept over het attest van de ambassade dat verzoeker heeft voorgelegd of over het feit dat tijdens de asielprocedure geen punt werd gemaakt van het ontbreken van identiteitsdocumenten. Los van de vraag of deze elementen een invloed zouden hebben, dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet weet of de door hem voorgelegde documenten in rekening werden gebracht of niet, of waarom deze in voorkomend geval niet in overweging kunnen worden genomen.

Een schending van de formele motiveringsplicht is aangetoond.

Het eerste onderdeel van het enig middel is gegrond. Er wordt niet ingegaan op de overige onderdelen van het enig middel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET